

Mož na večer z lova prišedši, začuden vpraša ženo, kaj da je na polji takó rudeče videti. „I nù, saj si dejal, da bomo k zelji pritikal; storila sem, kakor si rekel. „Mož je videl, da ženi malo manjka, ni rekel jej ničesar. Bal se je, da bi ga še ob ostalo imetje ne pripravila. Skrije tedaj denarje v velik lonce in ga postavi na peč. Predno otide zopet na lov, reče ženi: „Jaz grem, ali pametna bodi in ne poglej v lonec na peči, kajti v njem je „kukuk“.

Kmalu po njegovem odhodu pride lončar s krošnjo loncev na hrbtu, in jej ponudi svojo robo. A ona pravi, da nima denarja, da pa je na peči nek „kukuk“, če bi jej hotel kaj zanj dati; ona da se boji vanj pogledati. Krošnjar stopi k peči in pogleda v lonce, a žena je vsa prestrašena gledala od daleč, ker se je bala „kukuka“. „Vso krošnjo vam dam zanj,“ reče jej lončar. Žena vesela dovoli v to.

Kadar lončar otide, prevrta žena vse lonce in jih obesi na vrv, katero napné po vsej sobi.

Na večer domóv prišedšemu možu, pripoveduje, kako da je dobro spečala óni „kukuk“ in kak lišp da je napravila v hiši. „Oj ti nesrečna žena,“ reče prestrašeni kmet, „ti si me pripravila ob kravo in vse imetje. Čakaj, zdaj bodeš pa z menoj hodila po svetu, pa te bodo še leska (tuja) vrata tepla po hrbti.“ — Predno se podasta na pot, sname neumna žena vrata z hleva in je obesi sebi na hrbet.

V gozdu ju je noč dohitela. Da bi se odpočila, splezata na visoko hojo. Okolo pólunoči pride skozi gozd tólpa roparjev. Ustavijo se ravno pod óno hojo, na katerej sta mož in žena od strahú koprnela. Roparji postavijo ukradenó mizo pod hojo, prižgó si luč ter preštevajo nakradene novce.

„Vrata me tiščé,“ pravi kmetica na hoji svojemu možu. „Potrpi malo, bodem jaz poprijel.“ Ali predno se to zgodi, spusti žena vrata, da padejo ravno mej roparsko druhal. Ko so vrata z veje na vejo padale, zaupije jeden roparjev: „Bežimo, zdaj prihaja kazen iz nebes nad nas hudobneže!“ In vsi zbežé, pustivši novce in vse pod hojo.

Ko so se roparji razkropili, zlezeta óna dva z hoje in jameta novce preštevati. V tem je pa žena glasno prepevala.

„Oj mamica, kako znate lepo prepevati,“ pravi jeden roparjev, ki se je bil povrnil, ker mu je bilo žal toliko denarja, „bi li hoteli tudi mene takó naučiti?“ — „Zakaj ne?“ pravi ona, „le semkaj idite, da vam namažem jezik z nekim mazilom in peti bodeite znali takó, kakor jaz. Tolovaj se približa ženi. A ta vzame škarjice in mu odreže jezik. Na to zbeží ropar ter kriči kakor divjak. Ostali njegovi tovariši, ki so bili v obližji skriti, ustrašijo se še bolj in zbežé ter se niso več vrnili. A mož reče ženi: „Vidiš, to je zopet naš „kukuk“. Spravila sta lepo vsoto denarja in se vrnila domóv.

J. P. Planinski.

Orientalaska ponižnost.

Ako hoče indijski knez komu posebno spoštovanje izkazati, podari mu dvoje brezpetnikov, na čegar podplatih je všito njegovo imé. S tem pokaže, da je pripravljen, dati se prejemniku — pod nogo. —

J. M.